



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2800/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., против тужене ББ, предузетника - власника радње ... „ВВ“ из ..., коју заступа Тања Савић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5224/19 од 12.12.2019. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5224/19 од 12.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5224/19 од 12.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лескову П 4771/18 од 16.09.2019. године, ставом првим изреке, укинута је решење о извршењу тог суда Ипв 276/2016 од 26.12.2016. године у делу којим је обавезана тужена као извршни дужник да измири новчану обавезу према тужиоцу као извршном повериоцу у износу од 3.330.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.02.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга по основу пружених адвокатских услуга плати 3.238.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.04.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је вишак тубеног захтева за исплату дуга по основу пружених адвокатских услуга од досуђеног износа до траженог износа од 3.317.600,00 динара и захтев за исплату законске затезне камате почев од 18.02.2016. године до 13.04.2016. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 675.820,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у у Нишу Гж 5224/19 од 12.12.2019. године, ставом жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом и у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата дуга тужиоцу по основу извршених адвокатских услуга у име и за рачин тужене, а побијаном правноснажном одлуком у потврђујућем делу одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостеног суда о основаности тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права - Закона о облигационим односима као релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. При том, одлуке судова приложене уз ревизију, којима тужени указује на евентуално другачије одлучивање о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не указују нужно и на исказан различит правни став у тим одлукама, будући да правилна примена материјалног права у тим споровима зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 19.12.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 3.238.200,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић